

Szelíden hozzátette :

— És most menjen. Félek, hogy Gigino nyugtalankodik.

Segített megkeresni sapkáját, odanyújtotta neki. A tornácon szólt még :

— Mégis örülök, hogy eljött. Most már meggyőződtem, hogy fiam apja nem . . . szívtelen. Odanyújtotta könnyedén kezét és komolyan súgta : Csak az esetben, ha meghalnék . . . Don Celso majd értesíti.

Kihúzta zsebéből a konyhakulcsot ; abban a pillanatban, amint megforgatta a kulcslyukban, megtorpant, mert szíve verése elállította lélekzetét. Keresztet vetett magára. Nyugodtan, derűs arccal lépett be. A láng nagyott lobogott a tűzhelyen és az üst erősen kavargott. Gigino a rácson át kinézett az udvarra, úgy elmélyedve, hogy nem is hallotta belépni anyját. Csak akkor hallotta, mikor már ott volt mellette. Szinte szorongva mondta neki :

— Most meg a mi macskánk keresi kicsinyét ; lászik, hogy két-ségbeesett ; nézd csak . . .

Szíve megint hevesen kezdett verni. Oly vágyat érzett, hogy kis fiát szívéhez szorítsa, de erőt vett magán, gyengéden, hosszan meg-simogatta dús fürtös haját, némán.

— Ki volt itt — kérdezte Gigino.

— Don Celso.

— De másnak a hangját is hallottam.

— Igen, egy milánói úr akarta nyárra kibérelni házunkat.

És közben azt gondolta magában : Istenem, segítsd meg őt és vigasztald meg azt a szegény asszonyt is, teljesítsd kívánságát. Áldd meg Uram, őt is gyermekkel, hogy ne jusson eszébe többé elrabolni az én cicámat.»

Fordította : Márffy Oszkár.

CSAK JÁTSZOM, JÁTSZOM.

*Erős, nagy életakarásom
versekbe ásom.*

*A rím-veret csak csin, keret,
a szó-zománcok csak csengő láncok,
nem a mivoltom,
nem az én másom,
csak játszom, játszom,
s rímekbe fojtom
erős, nagy életakarásom.*

*De életfámon hámló háncs a szó,
a percre pergő, vedlő, változó.*

*A gondolat mögötte vékony kéreg,
és átütik a szenvedélyek.
Itt-ott kicseppen rajt' a vér, a méreg.
A rés megint csak összeforr,
nyomán a seb sok görcsös, görbe sor,
azért ráncos, redős a kéreg.*

*Ne legyen senki gáncsoló,
ha percre hámló háncs a szó,
vagy vérzik s pontot kap —
a gondolat.*

Réz Gyula.